

# Kinder Torah<sup>®</sup>

## Beshallah

בס"ד

### Out of Sight

“Good Yom Tov everyone!”

“Good Yom Tov, Abba. How were the tefillos this morning?”

“Beautiful. Now I am ready for a wonderful meal of matza and Imma’s delicious Pesach food.”

*The father goes to hang up his coat and accidentally knocks into the coat rack. Something falls down to the ground...a slice of bread!!!*

“Oy vey! Look at that! A slice of bread! What do we do?”

“Let’s burn it, like we did with all of the chometz yesterday.”

“We can’t do that. We are not allowed to light a fire on Yom Tov unless we need it.”

“Let’s throw it far away.”

“How can we touch it? It’s mukzeh!”

“We can’t just leave it there. Someone might forget and eat it.”

The question is:

What should they do with the chometz?

The answer is:

The Gemora (Pesachim 6a) quotes Rav Yehuda in the name of Rav who says, “Turn over a vessel on top of it (the chometz.)” Why? We must put the chometz out of sight, in order that we will not accidentally come to eat it. Then we will dispose of it after Yom Tov. Why not get rid of it right away? Rashi explains that we cannot handle it (to throw it out) because it is mukzeh. The Rema (Shulchan Aruch Orach Chaim 446:6) adds that we cannot burn it in its place, even if we do not move it. The Mishna Brura explains that in order to start or increase a fire on Yom Tov, there must be a necessity for that fire (e.g. cooking). Most poskim do not consider burning chometz a necessity for Yom Tov. Therefore, it is sufficient to cover it with a vessel.

**This puzzle and answer is for learning and discussion purposes only. Do not rely upon it for psak halacha! Consult a Rav to determine the correct halachic ruling.**

### Ma’aminim Bnei Ma’aminim

“Abba, can you please help me with my homework?”

“My pleasure, Chaim. What do you need?”

“The Rebbe asked us to come up with a plan to strengthen our emunah.”

“That is quite an undertaking, Chaim. Emunah is a lifelong project. However, we have an excellent example from this week’s parasha.”

“What is it Abba?”

“The *mun*. The Bnei Yisrael left Mitzraim with enough food to last for one month. Then they began to get hungry. They complained to Moshe and Aharon. Hashem responded by sending down the *mun*. Here is how He describes it. ‘I am going to rain down food for you from Heaven. The people shall go out and collect each day’s portion on that day, so that I can test them, whether they will follow My teaching or not’ (Shemos 16:4).”

“Food from Heaven. That sounds great, Abba. No one had to work for his food. What was the test?”

“We have to examine the situation, Chaim. The Bnei Yisrael were two million people in the desert, with no food whatsoever. Without this food from Heaven, they would all die very painfully in a short period of time. They were totally dependent on an open miracle from Hashem to sustain their lives. You can only imagine their joy when the *mun* came down for them – ready to eat.”

“It saved their lives. They must have been eager to gather as much as possible.”

“Exactly, Chaim, and therein lay the test. They were commanded only to gather only one day’s portion. If they did not obey and took extra, it would rot overnight.”

“We have no concept of that, Abba. We are not in a barren desert. We have a store at the corner that is well stocked with every kind of food. When Imma goes to the store, she buys at least enough food for a week. We put it in the pantry and the refrigerator, and eat it as we need it.”

“Very good, Chaim. Can you imagine life with no stores, no pantry, and no refrig-

eration? That means no source of food, and no way to store up any supplies. Multiply that by two million people in an unlivable desert. They were completely dependent on open miracles.”

“Why did Hashem put them in such a situation? He could have led them through an inhabited land, where there were provisions.”

“The Ramban explains exactly that point, Chaim. The only food that they had was this bread from Heaven, just a daily portion each day. This was a test for them, for their ultimate good, in order that they would have *emunah* in Hashem forever. Each day they would finish all of their food, and look up to Heaven, hoping that The Almighty would be kind to them and feed them tomorrow. They learned to ask Him for sustenance each day, and thank Him when it came. In this way, they came to trust and believe in Him.”

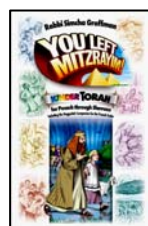
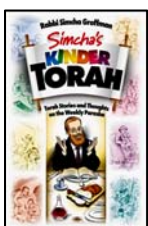
“That is a real lesson in *emunah*, Abba.”

“Yes Chaim. We still benefit from it. It was implanted so strongly within our souls, that we are called “*ma’aminim bnei ma’aminim*” (believers descended from believers). We have the *emunah* within us, we only have to awaken it and strengthen it. Study this parasha of the *mun* every day. Think about how our food also comes from Hashem. Pray to him for sustenance every day, and thank Him when it comes. This is a plan to strengthen your *emunah*, Chaim.”

“Thank you Abba!”

Kinderlach . . .

*When Imma puts a yummy meal in front of you, think for a moment. Where did that food come from? The store. Where did the owner get it from? Ultimately from the farmer. Who made his crops grow? Who gave his vegetables the water they need? Who gave him the feed for his chickens and cows? Hashem. He is The Provider of everything. When you make your blessing before eating, remember that Hashem created this food, and brought it before you, delicious and ready to eat. Thank Him. Pray to Him and ask Him to continue giving you food. This is the way to strengthen your emunah, kinderlach. Remember, we are “ma’aminim bnei ma’aminim.”*



**Big discount prices on all “Kinder Torah” books. Please contact the author at (02) 585-2216 or simcha\_b@netvision.net.il**



# יהגדת לבנד

## פרשת בשלח

ולטובתם - כדי שיאמינו בה' לעד. כל יום הם היו גומרים לאכול את המן שלקטו באותו יום, מביטים השמימה, ומקווים שהקב"ה ירחם עליהם וייתן להם מזון גם למחרת. הם למדו לבקש ממנו מזון כל יום, ולהודות לו כאשר קיבלו אותו. בדרך זו, הם למדו להאמין ולבטוח בו.

"זהו שיעור יום-יומי באמונה, אבא."  
 "נכון, חיים. ואנו עדיין קוצרים את פירותיו של הנסיון שלהם. הוא ניטע כה בחזקה בנשמותינו, שאנו קרויים 'מאמינים בני מאמינים'. האמונה טמונה בתוכנו, ועלינו רק לעורר אותה ולחזקה. למד את הפרשה העוסקת במן כל יום. חשוב על כך שכל המזון שלנו מגיע מה'. התפלל לו כל יום שישלח לך את צרכיך, והודה לו כאשר תקבל אותם. זוהי התוכנית לחזק את אמונתך, חיים."  
 "תודה, אבא!"

ילדים יקרים...

כאשר אמא מגישה לכם ארוחה טעימה, חישבו לרגע. מהיכן הגיע האוכל? מהחנות. מהיכן השיג בעל החנות את המזון הזה? מהחקלאי. מי גרם ליבולו של החקלאי לצמוח? מי העניק לירקות את המים שלהם הם זקוקים כדי לגדול? מי נתן לחקלאי את המזון עבור הפרות והתרנגולות? ה'. הוא הנותן לנו הכל. כאשר אתם מברכים לפני האכילה, זכרו שה' הוא שברא את האוכל והביא אותו אליכם, טעים ומוכן לאכילה. הודו לו. התפללו אליו ובקשו ממנו שימשיך לתת לכם מזון. זוהי הדרך לחזק את האמונה, ילדים. זכרו: אנחנו "מאמינים בני מאמינים".

### בל ייראה

"גוט יום-טוב לכולם!"  
 "גוט יום טוב, אבא! איך היה בבית הכנסת הבוקר?"  
 "נפלא. כעת אני מוכן לארוחה נהדרת של מצה ושל האוכל הפסחי הטעים של אמא."  
 האב הולך לתלות את מעילו ונתקל במתלה המעילים. המתלה מתנדנד ומשהו נופל לרצפה - פרוסת לחם!!  
 "אוי ואבוי! תראה! פרוסת לחם! מה נעשה?"  
 "נשרוף את זה, כמו ששרפנו אתמול את כל החמץ."  
 "אסור לעשות זאת. אסור להבעיר אש ביום טוב, אלא אם כן יש לנו צורך בו."  
 "אז נרוק את הפרוסה הרחק מכאן."  
 "אסור לנו לגעת בה! היא מוקצה!"  
 "אבל אי אפשר להשאיר אותה פה; מישהו עלול להתבלבל ולאכול אותה."

השאלה היא: מה עליהם לעשות עם החמץ שמצאו?

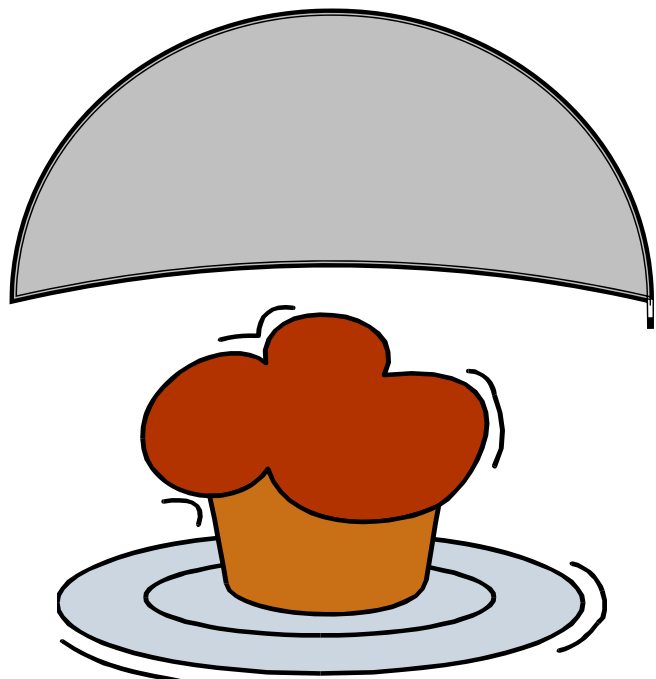
והתשובה היא: הגמרא (פסחים ו' ע"א) מצטטת את דברי ר' יהודה בשם רב האומר: "כופה עליו את הכלי". מדוע? עלינו לדאוג לכך שהחמץ לא ייראה, כדי שלא נבוא בטעות לאכול אותו. ואחרי יום טוב, נוכל להתפטר ממנו. מדוע לא לעשות זאת מיד, ביום טוב? רש"י מסביר שאסור לטלטל את החמץ (כדי ליורקו) מפני שהוא מוקצה. הרמ"א (שולחן ערוך, אורח חיים סימן תמ"ו סעיף ו') מוסיף שאסור לשרוף את החמץ במקומו, אפילו אם לא נטלטלו. המשנה ברורה מסביר זאת בכך שכדי להעביר אש או להגבירה ביום טוב, חייבים שיהיה צורך באש זו (לדוגמה, כדי לבשל). רוב הפוסקים אינם סוברים ששריפת חמץ היא צורך יום טוב. ולכן, די לכסות בכלי את החמץ שנמצא.

**חידות אלה והתשובות עליהן הן לצורך לימוד ודיון בלבד. אין לסמוך עליהם למעשה. יש להפנות את השאלה לרב כדי לקבל ממנו את הפסק הנכון.**

### מאמינים בני מאמינים

"אבא, אתה יכול לעזור לי להכין שיעורי בית?"  
 "בוודאי, חיים. במה אפשר לעזור לך?"  
 "הרבה ביקש מאיתנו להכין תוכנית לחיזוק האמונה שלנו."  
 "זהו מבצע לא פשוט, חיים. פיתוח האמונה היא משימה לכל החיים. אך יש לנו דוגמא טובה לכך מפרשת השבוע הזה."  
 "איפה, אבא?"

"המן. בני ישראל יצאו ממצרים כשברשותם מזון שהספיק להם לחודש אחד. לאחר מכן הם פנו למשה ואהרן והתלוננו שהם רעבים. ה' שמע את תלונתם ושלח להם את המן. וכך אמר להם: 'הנני ממטיר לכם לחם מן השמיים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי אם לא' (שמות ט"ז, ד)."  
 "לחם מן השמיים. נשמע נהדר, אבא. בני ישראל לא היו צריכים להתאמץ בשביל להשיג אוכל. אבל מה היה הנסיון?"  
 "בוא נבדוק את המצב, חיים. בני ישראל מנו במדבר כ-2 מיליון נפש - ללא שום מקור מחיה טבעי. אם ה' לא היה שולח להם את המזון הזה מן השמיים הם לא היו מחזיקים מעמד זמן רב. הם היו תלויים לגמרי בנס הגלוי שעשה להם ה'. נסה לתאר לעצמך את השמחה שלהם כאשר המן ירד להם, מוכן לאכילה."  
 "זה היה הצלת חיים בשבילם. הם ודאי רצו לאסוף כמה שיותר מן."  
 "בדיוק כך, חיים - זה היה הנסיון. הם נצטוו לאסוף רק מנה של



יום אחד. אם הם לא עשו כן ולקחו יותר מהדרוש להם, הוא היה מתקלקל במשך הלילה."  
 "אין לנו שום דרך להבין כיצד הם חיו, אבא. איננו גרים במדבר שם. יש לנו מכולת בפינת הרחוב ובה מדפים מלאים כל טוב. כאשר אמא הולכת לחנות, היא קונה אוכל שיספיק לשבוע לפחות. אנו מאחסנים אותו בארון ובמקרר, ולאכול אותו בכל שעה שאנו חפצים."  
 "נכון מאוד, חיים. תאר לעצמך חיים בלי חנויות, בלי ארונות אוכל ובלי מקרר. במילים אחרות, חיים בלי שום מקור למזון, ובלי שום אפשרות לאגור מצרכים. ומדובר בשני מיליון איש שחיו כך, במדבר צחיח. הם היו תלויים לחלוטין בנסים גלויים."  
 "מדוע יצר ה' מצב מעין זה? הוא היה יכול להוביל אותם דרך ארץ מיושבת, שבה יכלו להשיג את צרכי מחייתם."  
 "הרמב"ן מסביר נקודה זו, חיים. המזון היחיד שלהם היה הלחם מן השמיים - מנה יומית, מדי יום ביומו. היה זה נסיון עבורם -